

«Para que no se duerman mis sentidos» arriba a Empuriabrava

Directe cap als 120 concerts

Manolo García

Camp municipal d'esports d'Empuriabrava

11 d'agost, 22h. 16 €.

Miguel Vicens

El setembre de 2004, al presentar el seu tercer disc en solitari, *Para que no se duerman mis sentidos*, Manolo García va comentar que si l'àlbum agradava realitzaria una gira d'estiu. Ja porta noranta concerts i no s'aturarà fins a arribar als cent vint al mes de setembre vinent.

«El contacte directe amb el públic és la raó de ser del cantant», afirma. «No tant de l'autor, que quan té una cançó a les mans ja se sent satisfet amb el seu treball, però el cantant sempre necessita el públic», assenyala.

L'experiència ha atorgat a Manolo García més serenitat a l'hora de pujar a l'escenari, encara que ell matisa molt aquesta aparent tranquil·litat. «Diria que estic més apaivagat que en altres èpoques, però no més tranquil. Les gires sempre acceleren», remarca. I afegeix que «pujar a l'escenari és com

invitar a algú a la teva casa, a uns amics als quals cal complimentar i ser generós. No es pot ser garrepa i cantar mirant el rellotge. Això ho vaig aprendre en la meua època de músic d'orquestra».

Sons aflamencats barrejats amb electrònics, aires de bolear acompanyats de paraules que es bressolen en la veu de Manolo García i un acostament a la música brasilera present en quatre de les setze cançons del disc. Aquesta és l'essència de *Para que no se duerman mis sentidos*, l'àlbum que el cantant presentarà dijous vinent a Castelló d'Empúries.

«En el concert hi ha una part molt guitarrera de rock, ja que sempre m'han agradat els grups amb una base de guitarra, però també és important de vegades escapar de la teua base per buscar territoris nous», explica. I això és el que ha explorat en la música brasilera, «que no ha donat més qualitat a la meua música, però sí més varietat, perquè crec que l'actitud d'un músic sobre l'escenari ha de ser recor-

dar al d'ahir, presentar al d'avui i apuntar al què serà en el futur».

Manolo García aclareix que «la música brasilera, com l'espanyola, té una base d'origen àrab, africana. Els extrems es toquen. La meua picardia, no obstant, no és sonar com un músic brasiler, sinó aprofitar aquest acostament perquè la meua música s'enriqueixi i soni diferent».

Aquest viatge musical l'ha realitzat Manolo García amb una exigència cada cop més gran per les paraules que omplen de sentit les seves cançons. «A les meves lletres hi ha una pretensió de lirisme i poesia», confessa. «El rock és poesia musicada, com ens va ensenyar als de la meua generació el mestre Dylan, encara que després la qualitat d'aquesta poesia l'hagi d'avaluar el públic que l'escolta», comenta. Manolo García busca «la petita o gran poesia que hi ha en les coses quotidianes, en la vida. Busco expressar quimeres, angoixes, èxits, fugir amb les meves lletres del tedi dels dilluns, de l'ambient febril dels

ARXIU

Manolo García.

hiverns, per això faig cançons».

Amb un repertori ja de tres discos en solitari, Manolo García està orgullós de la seva etapa amb Quimi Portet a El último de la fila, però no mira cap el passat. «Això queda enrere i no m'agrada viure de records, encara que estic molt satisfet d'aquella etapa i de vegades incloc alguna cançó als concerts», assenyala. Alguna vegada canta Sara, per exemple, però el músic insisteix que «ara em quedo amb el que és meu».